

Arrest

nr. 58 159 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 7 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MATTHIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker huwde op 29 februari 2008 te Ghana met een in België gevestigde Ghanese vrouw.

1.2. Op 9 juli 2008 diende verzoeker bij de Belgische ambassade te Abidjan een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen. Het gevraagde visum werd op 7 april 2009 afgeleverd.

1.3. Verzoeker, die op 23 mei 2009 het Rijk binnenkwam, meldde zich op 26 mei 2009 aan bij de administratieve diensten van de stad Turnhout en werd in het bezit gesteld van een bijlage 15.

1.4. Op 9 juli 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een elektronische verblijfskaart (A-kaart).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 november 2010 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

*“in uitvoering van artikel 11, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde (O. K.),
(...)”*

toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet.

REDEN VAN DE BESLISSING (1)

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art 11, § 2, eerste lid, 2°, van de wet):

*Uit een samenwoonstverslag opgesteld door de wijkagent van Turnhout d.d 02.07.2010, blijkt volgens verklaring van de echtgenote dat er geen samenwoonst meer is tussen beide echtgenoten sedert begin mei 2010 en dit wegens problemen tussen het koppel.
De gegevens uit het rijksregister bevestigen dat er geen samenwoonst meer is sedert 13.08.2010.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een “eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursdaden [...]”

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de Juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term “afdoende” bevestigt de rechtspraak van de Raad van State, welke vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de

betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr.83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

In artikel 4 van de genoemde wet wordt melding gemaakt van een aantal gevallen waarin de motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze uitzonderingen op de formele motiveringsplicht moeten strikt worden geïnterpreteerd; en de hier opgesomde uitzonderingsgevallen worden limitatief bepaald. Het bestuur kan, buiten de gevallen opgesomd in artikel 4 van de wet, niet de verplichting tot uitdrukkelijke motivering ontlopen, zelfs niet om redenen die verband houden met de spoed waarmee de betrokken beslissing zou zijn genomen. Artikel 5 van de wet bepaalt immers uitdrukkelijk dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handeling uitdrukkelijk te motiveren.

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen...(S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen, dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden.

De bijlage 13, het bevel om het grondgebied te verlaten, werd alles behalve afdoende gemotiveerd. Immers de reden van beslissing vermeldt dat betrokkene in het Rijk verblijft zonder dat er nog sprake is van een echtelijke samenwoning.

In deze is het huwelijk tussen partijen nog steeds bestaande, zodat partijen in het kader van een periode van bezinning en rust elkaar weer kunnen vinden.

De burgemeester wordt verzocht om door de afgifte van een bijlage 14 ter aan betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Migratie- en Asielbeleid waarbij hem een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

De bijlage 14 ter vermeldt enkel: "De betrokkene onderhou(d)t niet of niet meer een werkelijk huwelijks of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd."

Verzoeker kan in de bijlage 14ter nergens lezen wat de motivering is van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij is inderdaad niet meer woonachtig met zijn echtgenote, doch niets verhindert dat partijen elkaar opnieuw vinden na een korte periode van rust en bezinning."

2.2. Verweerder werpt op dat de bestreden beslissing werd afgeleverd onder de vorm van een bijlage 14ter en dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij stelt dat de bestreden beslissing op correcte wijze werd gemotiveerd, rekening houdende met de feiten zoals deze blijken uit de stukken van het dossier en conform artikel 11 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast merkt hij op dat het betoog van verzoeker dat zijn huwelijk nog bestaat niet dienstig is en dat zijn bewering dat

hij en zijn echtgenote een pauze hebben ingelast in hun relatie geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing.

2.3. In zijn repliekmemoirie betoogt verzoeker nog dat hij met een visum type D naar België is gekomen en dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk.

2.4.1 De Raad merkt op dat de partijen terecht stellen dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

In zoverre dat verzoeker lijkt te willen aangeven dat niet werd gemotiveerd waarom hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, kan de Raad enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing allereerst wordt uiteengezet dat in toepassing van artikel 11, § 2, van de Vreemdelingenwet, een einde gesteld wordt aan verzoekers verblijf in het Rijk omdat hij geen werkelijk huwelijksleven meer onderhoudt met zijn echtgenote en dat daarnaast wordt toegelicht dat toepassing gemaakt wordt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat aan personen die niet toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf in het Rijk een bevel om het grondgebied te verlaten kan gegeven worden.

Verzoeker kan derhalve niet voorhouden dat de motieven in rechte en in feite die de bestreden beslissing schragen niet in deze beslissing zijn weergegeven en er dient te worden gesteld dat de vermelde motieven pertinent en draagkrachtig zijn.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.4.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat de wijkinspecteur heeft vastgesteld dat verzoeker niet meer bij zijn echtgenote in de echtelijke woning verblijft en uit een uittreksel uit het rijksregister blijkt dat hij zich liet inschrijven op een ander adres. Verzoeker betwist deze gegevens ook niet. Hij stelt enkel dat *“niets verhindert dat partijen elkaar opnieuw vinden na een korte periode van rust en bezinning.”* Verweerder dient bij het nemen van een bestuursbeslissing evenwel rekening te houden met de feiten zoals deze bestaan op het ogenblik van het nemen van deze beslissing en kan niet uitgaan van weinig waarschijnlijke toekomstige evoluties in relaties. De Raad wijst er in dit verband op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn echtgenote reeds verliet in mei 2010 en dat hij dus bezwaarlijk kan voorhouden dat, op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, op 29 november 2010, er nog geen *“korte periode van rust en bezinning”* verstreken was.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht miskend werd omdat hij niet gehoord werd moet worden gesteld dat verzoeker niet aantoonde welk belang hij heeft bij dit onderdeel van het middel. Hij betwist de feiten waarop de bestreden beslissing gebaseerd is immers niet en niet geeft niet aan welke dienstige inlichtingen hij nog had kunnen verstrekken. Daarenboven moet worden geduurd dat de bestreden beslissing gegrond is op een gegeven dat voor directe, eenvoudige constatacie vatbaar is, zodat verzoeker hoe dan ook niet vooraf in de gelegenheid diende te worden gesteld om zijn standpunt ter zake naar voor te brengen (RvS 22 maart 1996, nr. 58.737).

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

2.4.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel moet worden toegelicht dat dit beginsel inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). De beschouwingen van verzoeker laten echter niet toe enige schending van dit beginsel vast te stellen. Verzoeker diende immers te weten dat wanneer hij in de eerste twee jaar nadat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven zijn relatie met zijn echtgenote stopzette, zijn verblijf in toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet kon worden beëindigd. Zijn stelling dat hij legaal het land is binnengekomen en dat hij geen schijnhuwelijk afsloot doet hieraan geen afbreuk.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK